

відчуження селянами земельних ділянок сільськогосподарського призначення за ціною, що є істотно нижчою за економічно обґрунтовану [2].

Запровадження передбаченого проектом Закону України «Про ринок земель» продажу земельних ділянок сільськогосподарського призначення за ціною, яка визначена на підставі експертної грошової оцінки, знижує ризик цього негативного явища, а також може бути додатково зменшений у разі запровадження відстрочення набрання чинності договорами відчуження земельних ділянок із правом кожної зі сторін відмовитись від укладення договору протягом певного строку; 3) концентрація значних площ сільськогосподарського призначення у власності фінансових установ (комерційних банків) під час переходу заставної землі у власність заставоутримувача. Слід підкреслити, що такий ризик буде несуттєвим, оскільки законодавством підлягають продажу на публічних торгах; 4) виникнення явища «спекуляції» земельними ділянками, коли значні площі земель сільськогосподарського призначення скуповуватимуться фінансовими спекулянтами із метою подальшого їх перепродажу за більш високою ціною, що призведе до зростання вартості аграрної продукції і спричинить інфляцію; 5) неконтрольована зміна цільового призначення та урбанізація сільськогосподарських земель. Ця загроза є мінімальною, оскільки привабливі для містобудівного освоєння земель за останні роки вже зазнали урбанізації та переведення у відповідні категорії земель. Для подолання таких негативних наслідків мораторію на купівлю-продаж земель сільськогосподарського призначення, як стримування оптимізації сільськогосподарського землеволодіння та землекористування, неможливість поліпшити технологічні умови використання сільськогосподарських земель внаслідок нераціональних розмірів землеволодінь, проектом Закону України «Про ринок земель» пропонується утворити державну спеціалізовану установу з управління землями сільськогосподарського призначення державної власності, одним з основних завдань якої є проведення землеустрою, консолідація та забезпечення охорони земель сільськогосподарського призначення державної власності. Рекомендації. Запровадження повноцінного ринку земель сільськогосподарського призначення та його ефективного державного регулювання в Україні дозволить забезпечити реалізацію цілої низки важливих на сьогодні проблем, зокрема: 1. повноцінна реалізація права приватної власності та інших прав на земельні ділянки сільськогосподарського призначення усіма суб'єктами земельних відносин; 2. створення сприятливого ринкового середовища, що забезпечує постійний перехід речових прав на нерухоме майно до найбільш ефективних власників; 3. кардинальне підвищення інвестиційної привабливості сільського господарства; 4. раціональний перерозподіл та оптимізація використання земель сільськогосподарського призначення; 5. встановлення об'єктивної ринкової вартості земельних ділянок сільськогосподарського призначення у процесі їх економічного обороту; 6. підвищення ефективності використання природно-ресурсного потенціалу земель сільськогосподарського призначення та забезпечення стратегічної продовольчої безпеки держави; 7. безперешкодний доступ громадян до землі як ресурсу людського розвитку; 8. збереження та створення робочих місць у сільській місцевості; 9. покращити транспарентність земельних відносин; 10. стимулювання розвитку інститутів громадянського суспільства у питаннях захисту прав власників земельних ділянок.

Література: 1. Порядок передачі земельних ділянок у приватну власність громадянам України [Текст]: Затв. наказом Держкомзему України від 15 лютого 1993 року .№ 10 // Земельное и сельскохозяйственное законодательство Украины. — Харьков: Основа, 1993. — Ст. 128-130. 2. Про прискорення земельної реформи та приватизації землі [Текст]: Постанова Верховної Ради України від 13.03.1993 року // Відомості Верховної Ради України. — 1992. — № 25. - Ст. 355

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ АУТСОРСИНГУ В ГАЛУЗІ МОРСЬКОГО ТРАНСПОРТУ

Озаринська В.В., ОНМУ, м.Одеса, Україна

Транспорт України становить потужну галузь економіки, підприємства якої обслуговують інші галузі народного господарства та задовольняють потреби населення країни. Серед усіх видів

транспорту значна роль відводиться морському, оскільки його діяльність безпосередньо пов'язана зі сферою міжнародних відносин та торгівлі, що, в свою чергу, сприяє налагодженню та зміцненню зовнішньоекономічних зв'язків України з іншими державами та зростанню її ролі в світовому господарстві. При цьому підприємства морського транспорту України знаходяться під впливом світових тенденцій розвитку та здійснюють свою діяльність відповідно до норм як національного, так і міжнародного права. Законодавча база України містить достатню кількість нормативно-правових актів, проте слід підкреслити недостатність регулювання в окремих галузях економіки. Так, підприємства галузі морського транспорту України незалежно від їх галузевої приналежності зобов'язані здійснювати свою діяльність відповідно до нормативно-правових актів в сфері господарського, податкового, трудового, кримінального права. Контроль за дотриманням яких здійснюється відповідними державними контролюючими органами.

Виробнича діяльність підприємств галузі здебільшого регулюється загальними нормативними положеннями, в той час як відсутні спеціальні законодавчі акти, в яких було б відображено основи функціонування, враховано специфічні умови та особливості діяльності підприємств морського транспорту, а також розкриті окремі форми взаємодії даних підприємств.

Поява нових форм взаємодії, обумовлена світовими тенденціями на ринку транспортних послуг, викликає необхідність певних пояснень або конкретизації певних положень та поведінки учасників взаємодії. Однією з актуальних форм взаємодії на морському транспорті, що потребує законодавчого розкриття, є аутсорсинг. Дана форма взаємодії активно використовується підприємствами морського транспорту, хоча такі відносини не оформлені як аутсорсинг, в силу відсутності його законодавчого визначення. Яскравим прикладом аутсорсингу в морській галузі можуть слугувати кріюінгові компанії, які обслуговують на довгостроковій основі судновласників, надаючи їм послуги в сфері працевлаштування моряків. Також характеристикам аутсорсингу задовольняє діяльність агентських підприємств, які обслуговують судна певних компаній, з якими співпрацюють тривалий час.

Відсутність спеціальних законів породжує необхідність використання договорів, які хоча б частково відображали зміст аутсорсингу. На даний час взаємодія на основі аутсорсингу оформляється договорами, що не дають в повній мірі використати його можливості. В якості договору аутсорсингу зазвичай використовують договір підряду чи договір відплатного надання послуг зі здійснення певної діяльності, проте договір аутсорсингу є особливим видом договору, який не може бути повністю замінений наведеними вище.

Все це є передумовою для законодавчого оформлення даної форми взаємодії. При чому слід чітко визначити зміст, об'єкт взаємодії, види аутсорсингу та інші його складові, щоб уникнути в подальшому помилок при його реалізації. Також варто враховувати галузеву специфіку, оскільки в галузі морського транспорту аутсорсинг може бути реалізований як в загальному виді (об'єктом взаємодії є види функцій, що присутні у всіх підприємств економіки: бухгалтерський та юридичний супровід, інформаційно-технічне обслуговування, клінінг, охорона та інше), так і в профільному (агентське обслуговування чи кріюінг для судноплавної компанії можуть бути об'єктом аутсорсингу). Що дасть змогу ефективно використовувати аутсорсинг та стимулювати розвиток підприємств морського транспорту.

ДО ПРОБЛЕМИ ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФОРМУВАННЯ СПЕЦІАЛЬНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ ДЕРЖАВНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ

Олефір А. О., НУ «ЮАУ ім. Я. Мудрого», м. Полтава, Україна

Розвиток вітчизняного народного господарства є неможливим без мотиваційного облаштування підприємницького середовища, тому правове забезпечення економічного й соціального зростання вітчизняних суб'єктів господарювання в сучасних макроекономічних умовах повинно зайняти чільне місце в системі публічних інтересів держави, що стане необхідним імпульсом для дієвого гарантування інших, уже суто публічних, інтересів. Проте на практиці законодавець стикається з проблемою визначення оптимального набору методів і форм